

ARNOLD MINJON

- * **ONDERWIJZER**
- * **MUSICUS**
- * **HISTORICUS**
- * **SCHILDER • TEKENAAR**

ARNOLD MINJON

- ONDERWIJZER
- MUSICUS
- HISTORICUS
- SCHILDER - TEKENAAR

UITGAVE VAN:

HEEMKUNDEGROEP
ULENDONC

OOSTEIND

OKTOBER 1987

GEDICHT

*De man, die alles bij elkaar houdt
De man, die zoveel er voor doet.
'k Geloof, hij zou zijn leven geven
Als dat soms moest.
De man waar heel de zaak van afhangt
De man, die met den strijkatok slaat
De man, met wie dit fijn orkestje
Crescendo gaat.*

*De man die bij de vele druktes
Die eigen zijn aan iedere school
Nog tijd kan vinden om te spelen
De eerste viol.
De man, die slaat en kamt en meespeelt
Die man, genaamd de dirigent
Die man verdient vanavond extra
Ons compliment.*

*geschreven door; kapelaan van Bekhoven en
opgedragen aan Arnold Minjon
voor zijn verdiensten voor
het Missie-orkest*

VOORWOORD.

Op het verzoek van de Stuurgroep Belangen Oosteind aan B. en W. om in het nieuwe bouwplan Hoogeind te Oosteind een straat de naam A.Minjonstraat te geven, is positief gereageerd.

Het voetpad dat een verbinding vormt tussen de Provincialeweg en de Hoogstraat zal voortaan de naam A.MINJONPAD dragen.

Bij deze gelegenheid heeft de heemkundegroep "ULENDONC" gemeend een overzichtstentoonstelling te moeten houden over het werk en de persoon A. Minjon.

Ook heeft de heemkundegroep dit boekje samengesteld, waarbij wij hopen, dat U het met genoegen zult lezen.

Wij danken allen die hebben meegewerkt aan de tentoonstelling en het tot standkomen van dit boekje.

Heemkundegroep

ULENDONC.

BIOGRAFIE van:

ARNOLDUS ADOLF ALEXANDER
MINJON.

Arnold is geboren te Axel (Zl.). Daar begon zijn leven als enigst kind op 23 jan. 1897. Hij groeide voorspoedig op bij zijn ouders. Hij bezocht daar de "Normaalschool"; deze school was gesticht door zijn grootvader van moederskant.

Arnold ging daar voor onderwijzer studeren. Reeds op 18-jarige leeftijd slaagde hij te Middelburg voor zijn onderwijzersakte. In 1918 na zijn eindexamen heeft hij een tijdje in Clinge voor de klas gestaan, waarna hij in militaire dienst ging. Na zijn demobilisatie is hij nog even onderwijzer te Axel geweest.

In 1920 werd hij benoemd als onderwijzer te Oosteind. Bij zijn komst naar Oosteind werd hij meteen lid van het Oosterhouts Symphonieorkest, alsook van het Oosterhouts Missieorkest, waarvan hij vele jaren dirigent is geweest.

Op 17 okt. 1923 trad hij in het huwelijk met Leonie Werten uit Oosterhout. De inzegening vond plaats in de H. Hartkerk van de Paters Jezuïeten te Oosterhout. Gijsbert Verhulst, hoofdonderwijzer te Oosteind, ging in 1933 met pensioen, en Arnold Minjon werd tot hoofdonderwijzer benoemd.

Vanaf 1934 is hij directeur van het parochieel zangkoor en gedurende vele jaren is hij plaatselijk sekretaris van de St. Radboudstichting.

Als sekretaris van het Oranje-comité heeft hij steeds geijverd voor de nationale feestdagen.

Van 1933 tot 1962 was hij hoofd van de lagere Jongensschool St.Jan. Hij kon op zijn tijd streng zijn tegenover zijn leerlingen. Maar hij wist ze steeds boeiend leerzaam het nodige bij te brengen. Hij was een goed geziene vriendelijke onderwijzer.

Bij zijn Zilveren Jubileum als hoofd der school in 1958 en tevens het 40-jarig onderwijzers-jubileum, werd hem de Pauselijke onderscheiding Pro Ecclesia et Pontifice verleend. Deze werd hem door zijn vrouw Leonie opgespeld.

Het was een prachtig feest, zowel in de kerk met een plechtige H. Mis, als tijdens de receptie die zeer druk bezocht werd.

De gezangen voor de mis waren samengesteld door de Heer Hubert Cuypers, die een grote vriend was van pastoor van Genk en dhr. Minjon.

Hij was een man met vele hobbies en het is tekenend voor hem, dat hij steeds heeft getracht deze in dienst van zijn dorpsgemeenschap te stellen.

Hij was op de eerste plaats een groot natuur-liefhebber. Daarnaast was hij een begaafd tekenaar en schilder. Dhr. Minjon maakte vele tekeningen en schilderijen van wat hijzelf mooi vond.

Zo schilderde hij menig boerderij en landschap en schonk dit dan aan de bewoners. Zo hangt er menig schilderstukje in de woning van Oosteindenaren en ook elders.

Als geschiedschrijver zette hij de eerste pennestreken in Oosteind.

Daarom ook was hij de aangewezen persoon om bij het 100-jarig bestaan van onze parochie in 1952 een boekje uit te geven, getiteld: "Oosteind in vroeger dagen". Hierin zijn een groot deel van de door hem verzamelde gegevens bijeengebracht. Het is een mooi boekwerk geworden.

Na in Oosteind meer dan 2 geslachten lang het Aap-noot-mies-etc. geleerd te hebben, nam hij afscheid van de zeer vele verenigingen, van het personeel van de eigen school en de Maria-school(meisjes) en zijn leerlingen.

Hij heeft met hen ook de moeilijke oorlogsjaren doorgemaakt.

De heer Minjon heeft zich na zijn pensionering in Dorst teruggetrokken, in aug. 1962. En daar is hij als "vrije tijdsbesteding" begonnen met het nalopen van de geschiedenis. Het is tot iets "groots" uitgegroeid.

Een verzameling van opgetekende feiten, foto's, tekeningen en bidprentjes is een interessante documentatie geworden.

Hij heeft wel eens gezegd: "Dat wetenschappelijke secure ligt me niet, ik ben maar een dilettant."

Toch geven zijn met vaste hand geschreven geschiedenisuitgaven blijk van nauwkeurigheid en doorzettingsvermogen. Ook als publicist in de jaren 1970 van door hem zelf uitgewerkte gegevens over Den Hout, Dorst, Oosteind en ook Oosterhout in het "Historisch hoekje" in het Nanton, is hij een gewaardeerd historie-schrijver.

Met dit alles heeft Arnold Minjon veel werk verricht, dat in de toekomst wellicht de officiële historici nog van nut kan zijn.

Zo is er met het overlijden van de 79-jarige heer Arnold Minjon op 6 maart 1976 een zeer verdienstelijke figuur uit de Oosterhoutse woongemeenschap heengegaan.

Okt. 1987, Jeannette Schoenmakers-Oomen.

BRIEF INSPECTIE.

Onderstaande brief ontving dhr. Minjon van dhr. Merkelbach, inspecteur van het Lager Onderwijs op 13 jan. 1958.

Waarde Heer Minjon,

Met Uw 25-jarig Jubileum als Hoofd der R.K. Jongensschool te Oosteind kom ik U nu reeds van harte feliciteren, daar ik nog niet weet, of ik Zondag a.s. persoonlijk in de gelegenheid zal zijn dat te doen.

Het verheugt mij, dat U - naar ik meen - in uitstekende gezondheid in staat zijt dit feest temidden van Uw parochie en School te vieren en uit de uitnodigingskaarten zie ik wel, dat het een groot feest wordt. Daar ben ik blij om, want het demonstreert, dat U en Uw arbeid gewaardeerd wordt en dat men hieraan openlijk uiting wil geven. 25-jarige arbeid aan één School en dat als hoofd betekent in dit geval een onafgebroken periode van ernstig werken in het belang van de schooljeugd en de hele Parochie. Het betekent zijn hele persoonlijkheid in dienst te stellen, offers te brengen en dikwijls ook teleurstellingen te beleven. Gij hebt dit steeds gedaan met de goede intentie God te dienen en te verheerlijken en de U toevertrouwde kinderen nader te brengen tot Hem.

Onder dankbetuiging voor het vele goede, gedaan in dienst van School en kerk, wens ik U Gods rijkste zegen over Uw verder leven, steeds in goede gezondheid, levensblijheid en tevredenheid.

Met beste wensen en hartelijke groeten,
Uw inspecteur v.h. Lager Onderwijs
in de Inspectie Breda,

w.g. Merkelbach.

TER HERINNERING.....

Nu Oosteind verrijkt wordt met een "ARNOLD MINJON-PAD", gaan onze gedachten uit naar een man die nog voortleeft in de herinnering van velen.

Als onderwijzman was Arnold Minjon een onderwijzer in hart en nieren; een harde werker, die zijn leerlingen meer bijbracht dan enkel onderwijskundige zaken.

Arnold Minjon: punctueel als altijd, hetgeen hij ook verlangde van zijn medewerkers en leerlingen.

Een man waar natuurlijk gezag van afstraalde: op zijn school waren ongeregelheden uit den boze.

Dat op de school van Arnold Minjon goed onderwijs werd gegeven, moge blijken uit de vele positieve reacties uit het vervolgonderwijs: leerlingen die deze dorpsschool afleverde, voldeden op ieder schooltype van het vervolgonderwijs.

Arnolds school stond bekend als een degelijke dorpsschool.

Als mens zal Arnold Minjon blijven voortleven als iemand die gevoel had voor humor, de persoon de goede en warme contacten onderhield met ouders en leerlingen.

Het was een groot voorrecht leerling te mogen zijn van de school waar Arnold Minjon jarenlang zijn beste krachten heeft mogen geven.

Oosterhout,

J.A.M. van Pelt,
oud-collega.

TERUGBLIK VAN EEN OUD-LEERLING

Meneer Minjon was mijn onderwijzer in de 5e, 6e en 7e klas in de jaren '39-'40-'41. Hij was erg gesteld op leerlingen die goed konden hoofdrekenen en die een goed handschrift hadden.

Iemand die slordig schreef, was helemaal geen vriend van hem.

Ik herinner me nog goed, hoe hij achter zijn lessenaar zat, zijn handen voor zijn ogen, tussen zijn vingers doorkijkend, of zekere leerlingen wel goed hun werk deden.

Als dat wel eens niet het geval was, kwam hij erop uit en deelde soms een goed klap uit, achter tegen het hoofd van de leerling en het ergste was, dat hij dan nog een paar ringen aan zijn hand had, zodat het flink zeer kon doen.

Ook herinner ik me nog, dat hij een hoge mast in de tuin had gezet met een plat gedeelte erop om er een ooievaar mee op te lokken. Het duurde twee seizoenen, eer hij er resultaat mee boekte.

En als die ooievaars dan gingen paren, moesten de gordijnen dicht, opdat de leerlingen zich beter op de les konden concentreren, terwijl die ooievaars druk bezig waren.

Verder kan ik van de heer Minjon niets dan veel goeds zeggen.

22 juni, J. Bastiaansen.

~~XXXXXXXXXX~~

Jan Bastiaansen, die bovenstaande herinneringen neerschreef, emigreerde in 1953 naar Nieuw-Zeeland.

DHR. MINJON ALS ONDERWIJZER IN OOSTEIND.

Mij werd gevraagd, of ik een bijdrage wilde leveren over Dhr. Minjon als onderwijzer. Na overleg met enkele andere oud-leerlingen zal ik proberen mijn indrukken zo goed mogelijk weer te geven.

Het zijn wel de indrukken van ruim 50 jaar geleden - de jaren zo rond 1930 - dus ook de toestanden in het dorp en de school moet men in die tijd bekijken.

De heer Minjon was toen al enkele jaren in Oosteind werkzaam en had de klassen 3 en 4.

In 1933 volgde hij de heer G. Verhulst op als hoofd-onderwijzer en nam toen de hoogste klassen 5,6 en 7.

De school was toen in het benedengedeelte van wat nu 't Oostquartier is, en bestond uit 3 leslokalen.

De leerlingen waren hoofdzakelijk boerenjongens en jongens uit arbeidersgezinnen; verder kinderen van kleine middenstanders en van looiers.

Hoe was nou Dhr. Minjon?

Als ik hem met een enkele typering zou willen schetsen, dan zou ik deze term willen gebruiken: Hij was als onderwijzer in alles **CORRECT!**

Dit correcte kwam tot uiting in al zijn gedragingen. Zowel bij het lesprogramma als in de manier van lesgeven, had hij een vaste stelregel en die werd dan ook consequent uitgevoerd.

Het begon al 's morgens. Alle dagen was hij ruim een half uur vóór tijd aanwezig en liep dan op het schoolplein te surveilleren. Aan laatkomers had hij een gloeiende hekel. Zijn manier van lesgeven was uiterst ge-disciplineerd. Inspraak van de leerlingen was in die tijd totaal ondenkbaar.

Ook ouder-comité's waren er toen nog niet. De hoofdonderwijzer was baas en het moest gebeuren, zoals hij het wilde. Ik heb nooit meegemaakt, dat een jongen hem tegen durfde spreken.

Een karaktertrek die toch wel in zijn nadeel telde, was zijn opvliegendheid; hij kon wel eens erg driftig zijn. Als hij de krachtterm gebruikte van "God zal me liefhebben", dan wist iedereen, dat het zwaar fout zat, en bij zijn gezegde: "Het zit in de toppen van m'n vingers", dan was het zeker erg oppassen geblazen.

Het correcte van zijn levenshouding kon men a.h.w. ook aflezen uit zijn prachtig handschrift en zijn mooie tekeningen. Hij kon de cijfers en zinnen op het schoolbord brengen, dat het een lust was om te zien; geen enkele afwijking was er en toch ging dat vloeiend en vlot.

Voor diegenen die hun best deden om zo mooi mogelijk te schrijven, had hij soms nog wel eens een extra pluimpje over. Verder was hij karig met complimentjes.

Het lesgeven in een lokaal aan 2 of 3 klassen tegelijk, was op zich al een hele opgave. Maar hij speelde het klaar en hij zag alles; niets ontging hem.

De zanglessen werden gezamenlijk gegeven en hiervoor had Dhr. Minjon erg veel belangstelling. Het feit dat wij toen reeds noten leerden zingen, was voor die tijd wel erg vooruitstrevend. Een enkele keer bracht hij dan zijn viool mee om ons wat voor te spelen. Ook gaf hij zangles in de andere klassen.

Dhr. Minjon was erg punctueel en streng. In die tijd was het gewoon een gegeven, dat wie gezag had, daardoor tegelijk ook macht bezat, en die macht ook in de praktijk gebruikte. Ook Dhr. Minjon gebruikte die; alles moest gebeuren, zoals hij meende, dat het goed was. Wel moest hij rekening houden

met nog een paar machthebbers boven hem, nl. de pastoor als voorzitter van het kerk-en schoolbestuur, en verder de schoolinspectie. Als de schoolopziener op bezoek kwam, moest alles piekfijn in orde zijn.

Een erg opvallende karaktertrek ook was z'n rechtvaardigheid en zijn eerlijkheid. Nooit heb ik meegemaakt, dat hij iemand onrechtvaardig strafte, en voortrekken van bepaalde leerlingen lag niet in zijn aard. Wel kreeg hij met Sinterklaas van de meeste jongens een doos sigaren en ook bij de slacht werd er wel een lekker stukske bij hem aan huis afgegeven.

Zijn houding tegenover de jongens was wel wat afstandelijk. Er was een grote afstand tussen hem als (hoofd)onderwijzer en de jongens. Die keken tegen hem op, en dhr. Minjon had er geen behoefte aan om dit te veranderen.

Soms probeerde hij met een kwinkslag of een grapje dit wat te overbruggen, maar meestal had dit weinig succes. Toch had hij wel degelijk gevoel voor humor, maar bij de gewone man kwam dit niet altijd goed over.

Dhr. Minjon was een man van vaste principes, mogelijk is hij daardoor voor collegae altijd niet even gemakkelijk geweest; ook zijn zuinigheid bij het gebruik van de schoolbehoeften gaf nog wel eens meningsverschillen.

Soms heb ik me wel eens afgevraagd, waarom de heer Minjon zo lang op Oosteind is gebleven, want veel vertier had hij hier toch niet en met zijn capaciteiten had hij zeker op een grotere school aan de slag gekund. Mogelijk heeft hij het als zijn levenstaak opgevat, om datgene wat hij hier was begonnen, ook helemaal af te werken.

En hij hield echt wel van Oosteind en zijn mensen.

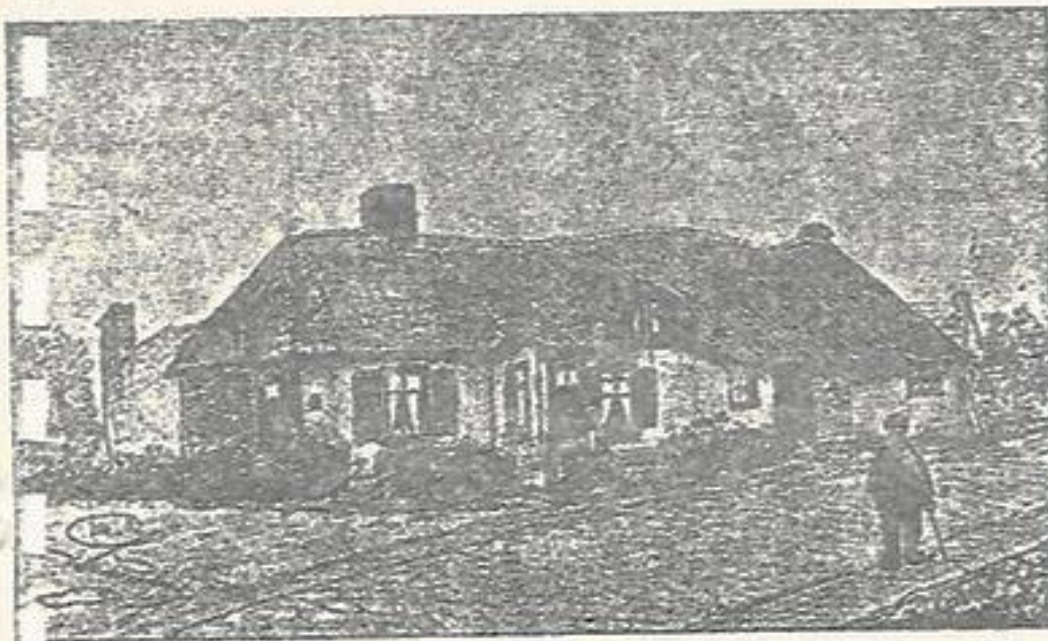
Inderdaad heeft hij toch wel zijn stempel gedrukt op de opvoeding van vele jongens van ons dorp gedurende zo'n 35 jaar.

Hij kende alle mensen van Oosteind en van vele gezinnen had hij eerst de vaders en later ook de zoons in zijn school gehad. Toch is hij nooit echt iemand van de onzen geworden; er was toch een zekere afstand tussen hem en de Oosteindse gemeenschap.

Al met al was Dhr. Minjon een zeer goede onderwijzer, die door velen erg werd gewaardeerd en gerespecteerd.

En velen zullen met dankbaarheid terugdenken aan al datgene wat hij als onderwijzer voor de jeugd van Oosteind heeft gedaan.

Een oud-leerling.

Oude woning hoek Groenendijk - Provinciale weg

ZIJN MUZIKALE KWALITEITEN.

Er is mij gevraagd om wat herinneringen van vroeger neer te schrijven aangaande Dhr. Arnold Minjon, die zeker door wat oudere mensen indertijd zeer bekend was.

Meester Minjon als onderwijzer en later als hoofd van de jongensschool te Oosteind was een zeer bekend en geacht persoon.

Maar buiten zijn verdere goede eigenschappen, wilde ik hier eens de schijnwerpers richten op zijn muzikale kwaliteiten.

Ofschoon hij geen beroepsmusicus was, kan ik mij nog heel goed herinneren, dat zijn vioolspel qua techniek en muzikale voordracht van hoog gehalte was.

Wij musiceerden vaak samen en niet bepaald gemakkelijke stukken.

Neem bijv. de prachtige Sonate voor viool en piano van César Franck of het beroemde vioolconcert van Mendelssohn in een bewerking voor viool en piano. Verder speelden we nog vele andere mooie klassieke werken. We hebben ook samen in de CINEMA gespeeld, nl. elk week-end 3 voorstellingen. Dat was soms niet altijd zo eenvoudig. We moesten dan eerst de hele film gaan zien en daarna de nodige bijpassende muziek uitzoeken.

Bij sommige momenten moest er op de piano geïmproviseerd worden. Dat was dan mijn taak. Al met al een hele onderneming.

Ook bestond er in die dagen een klein orkest dat werd genoemd: Het Oosterhouts Missie-orkest onder leiding van dhr. Minjon en ondergetekende begeleidde dit alles op de piano.

Dit alles speelde zich af zo ongeveer rond 1924 t/m 1935.

U merkt dus uit dit relaas, dat onze stad ook in die periode zijn steentje heeft bijgedragen om het culturele peil hoog te houden.

Oosterhout, 24-9-1987.

J. van Bommel,
organist
Basiliek St. Jan.

P.s.: Nog even deze bijzonderheid:
Dhr. Minjon was weliswaar grotendeels een autodidakt, maar dan wel een van de goede soort.

--o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o--

*Boerderij Beede Heistraat
ebouwd in 1734 met rijkssubsidie, nadat de vorige woning van Jan Scheerders in 1782 door
Adriaan van Campen was afgestookt.*

ARNOLD MINJON EN DE MUZIEK

Volgaarne voldoe ik aan het verzoek van de jonge, maar met veel enthousiasme opgezette Heemkundekring "Ulendonc" te Oosteind, een artikel te wijden aan wijlen Dhr. Arn.Minjon als musicus.

Dhr. Minjon zijn beroep als (hoofd)onderwijzer te Oosteind is vrijwel eenieder bekend. Daarnaast had hij nog verschillende bezigheden of noem het, zo U wilt, hobby's, zoals bijv.: schrijven, tekenen/schilderen, vissen en musiceren.

In de tijd, dat Dhr. Minjon werd benoemd tot onderwijzer in Oosteind, gold de gulden regel, dat de pastoor van de parochie zo iemand benoemde, d.w.z. de laatste stem had. Pastoor C. van Genk was zeer muzikaal en dus moest hij ook een muzikale onderwijzer hebben. De boeren in Oosteind zagen liever een onderwijzer die iets meer van de landbouw wist. Maar het werd dus Dhr. Minjon. Het schoolbestuur van destijds heeft goed gemikt.

Dhr. Minjon was een goed violist en speelde als zodanig in het Oosterhoutse Symphonie-orkest. Hij woonde toen nog in Oosterhout. Na enkele jaren ging dit orkest ter ziele en heeft Minjon een Missie-orkest opgericht. Dit orkest speelde op middagen en avonden ten bate van missionarissen, die wel of niet op vakantie waren en waar dan voor gecollecteerd werd. Kap. v. Bekhoven praatte zo'n middag aan elkaar en vertoonde lichtbeelden. Dhr. Minjon was dirigent/violist van dit orkest.

Ondergetekende heeft ook nog een jaar vioolles gevolgd bij Dhr. Minjon.

In 1933 werd hij hoofd der school.

Geboortig uit de provincie Zeeland heeft Minjon zijn Zeeuwse afkomst niet verloochend en zich met grote verbetering op de

kerkmuziek geworpen. Indachtig het Zeeuwse provinciewapen: "Luctor et Emergo" (Ik worstel en ik kom boven) heeft hij bij zichzelf gezegd: "Ik moet en zal dat leren." Hij heeft het geleerd bij pastoor van Genk en goed ook. Hij werd dirigent van het kerkkoor van Oosteind in 1935, waar C. Huyben uit Oosterhout toen organist was. Het kerkkoor telde toen 20-25 leden. Het oksaal was toen erg klein. Later, toen de Doop- en Mariakapel aangebouwd zijn, en het orgel voorzien werd van een nieuwe speeltafel, is het uitgebreid.

's Zondags om 10 uur was het Hoogmis en in de namiddag het Lof. Dhr. Minjon was altijd als eerste aanwezig en steeds 10 tot 15 minuten vóór de tijd.

De wisselende gezangen waren Gregoriaans, zoals nu. De vaste gezangen, zoals Kyrië, Gloria, etc. waren ook gregoriaans, maar wel elke zondag een andere Mis. Bij mijn weten hebben we ze ook alle 18 gezongen.

Meerstemmige missen en lofzangen werden ook regelmatig uitgevoerd in 2-, 3- of zelfs 4-stemmige zettingen. Het was in die jaren gebruikelijk in Oosteind en ook in andere parochies om door de week de zgn. gezongen jaargetijden te celebreren. Dat hield in, dat de zangers in toerbeurten, gedurende ik meen twee maanden, twee- tot driemaal per week 's morgens om 7 uur in de kerk moesten verschijnen om daar met 3 mensen de Requiem-mis of de mis van de dag te zingen.

Dhr. Minjon was er altijd (als eerste).

Men kan zich wel indenken, dat de conversatie dan heel miniem was. Het was het schrapen van de kelen, de organist gaf de toon aan en Dhr. Minjon zette in. Kwam de organist niet opdagen, dan werd à capella gezongen.

De repetities waren op donderdagavond in het patronaatsgebouw. 's Zomers was het er heet, 's winters koud. Pastoor van Genk zat aan de piano en Dhr. Minjon was dirigent.

Er werd stipt om 8 uur begonnen tot half tien. Met 2 van die prominenten aan de leiding konden men wel nagaan, dat er heel wat moest worden bijgeschaafd tot alles gladjes verliep.

Dan kon het 's Zondags nog gebeuren, dat er hier of daar iets mis ging. Dhr. Minjon kon daar best inkomen. Na de mis zei hij dan wel eens: "Och, het zijn allemaal boeren, burgers en buitenlui; volgende keer beter." Hij was dit weer snel vergeten, eerder dan pastoor v. Genk die hem hierover op het matje riep. Deze huldigde de spreuk die nu nog te lezen staat op de ballustrade van het koor: "Qui bene cantat, bis orat" (Wie goed zingt, bidt dubbel).

Thuis was Minjon vaak druk bezig muziek over te schrijven, als er van een bepaalde partij te weinig exemplaren waren.

Bij feestelijke evenementen, zoals het Eeuwfeest van de parochie en priesterjubilea, kwam Hubert Cuypers uit Amsterdam (vriend van de pastoor) voor een paar dagen naar Oosteind om de feestelijkheden extra luister bij te zetten door zijn orgelspel en waar nodig de directie. We zongen dan met gemengd koor en Dhr. Minjon had weken voor die tijd de partijen met de koren afzonderlijk ingestudeerd. Cuypers en ook Hoppenbrouwers uit Tilburg kwamen dan voor de afrepetitie en de uitvoering. Dhr. Minjon zong dan mee op de plaatsen die het zwakst waren. Dat deed hij trouwens altijd. Hij wist precies, waar hij moest helpen, bij welke zanger of in welke partij. Hij was zeer correct en punctueel en had een absoluut gehoor.

Dhr. Minjon is ook nog bezig geweest Latijn te leren, maar is daarmee gestopt, evenzo met pianospelen. Maar hij was toch een goed musicus en voor ons parochieel koor een hele goede.

Zo zou ik door kunnen gaan met de lof-
trompet te spelen voor de heer Minjon, die zo-
veel voor de parochie en de gemeenschap van
Oosteind heeft gedaan, maar dat zou me te
ver voeren.

Laat ik tot besluit dit zeggen, dat op hem
van toepassing is uit Mattheus 25:

Domine, quinque talenta tradidisti mihi,
ecce, alia quinque superlucratus sum.

De vertaling luidt als volgt:

Heer, vijf talenten hebt Gij mij gegeven,
zie, nog vijf heb ik erbij gewonnen.

Oosterhout, 15 september 1987.

A. van den Biggelaar,
Organist.

oo

ARNOLD MINJON EN DE BEOEFENING VAN DE
HISTORIE

- ⊗ De belangstelling voor de geschiedenis die Arnold Minjon aan de dag heeft gelegd, moet voortgekomen zijn uit zijn grote verwondering over allerlei dingen die zijn aandacht trokken en waarvan hij aanvoelde, dat ze zijn aandacht waard waren.
"Onderzoek alles, en behoud het goede", moet zijn stelregel zijn geweest.
- ⊗ De "heemkunde" stond nog in haar kinderschoenen, toen Minjon al in het begin van de vijftiger jaren zijn onderzoek richtte op het verleden van zijn onmiddellijke omgeving. De viering van het honderd-jarig bestaan van de parochie Oosteind in 1952 vormde een gerede aanleiding. De gegevens die Minjon toen verzamelde voor een reeks voordrachten, heeft hij in een "bundeltje "Oosteind in vroeger dagen" uitgegeven.
- ⊗ Hij steunde hierbij op drie bronnen, waarvan de eerste tegenwoordig veel aangehoord wordt: de mondelinge overlevering door middel van het vraaggesprek. De tweede bron was het parochie-archief, dat hij zeer nauwkeurig doornam. De derde bron was het gemeente-archief. Dit laatste raadpleegde hij toen niet zelf. Hij liet dat over aan de gemeente-archivaris, drs. C. Lohman. Deze leverde hem tal van gegevens over het onderwijs.
- ⊗ Minjon zou Minjon niet zijn geweest, als hij deze droge gegevens niet gekruid had met allerlei anekdotes, die oudere mensen, zoals Mieke Loonen, hem verteld hadden!
- ⊗ Jarenlang was er slechts sporadisch contact met het gemeente-archief. Pas toen hij - na zijn pensionering - in Dorst ging wonen (in 1963), meldde hij zich weer.

Vanaf 1966 vereerde hij het archief veelvuldig met zijn bezoek. Hij speurde vooral naar gegevens over de kerkdorpen: Oosteind, Dorst en Den Hout. Oosterhoutstad was volgens hem groot genoeg om zelf aan geschiedkundig onderzoek te doen!

- ✕ In de inleiding die hij in 1967 op zijn verzameling over Dorst schreef, gaf hij 3 motieven op om aan plaatselijke geschiedschrijving te doen: - hij wilde zijn vrije tijd nuttig besteden; de resultaten zouden wel interessant zijn voor de inwoners
- niemand had tot dan toe een serieuze poging ondernomen.
Een 4e motief had hij al in 1952 gegeven: - de gegevens werden door vastlegging aan de vergetelheid ontrukkt.
- ✕ Jarenlang heeft Minjon de archief-bescheiden bestudeerd; de oudere stukken van vóór 1700 eerst heel moeizaam, vanwege het afwijkende schrift. Het tekent echter de man, dat hij doorzette en gaandeweg het oude schrift meester werd.
- ✕ Hoe bescheiden Minjon ook was, hij begreep wel, dat het geen zin had zijn licht onder de korenmaat te zetten. Met de regelmaat van de klok verschenen er bijdragen van zijn hand in de plaatselijke periodieken in de parochies Dorst en Oosteind.
- ✕ Vanaf aug. 1969 trof men wekelijks zijn "Historisch hoekje" aan in "Het Kanton". Met deze publicaties, die tot lang na zijn dood werden voortgezet, heeft Minjon ongetwijfeld het meeste eer ingelegd. Hij heeft in grote kring de belangstelling voor het verleden gewekt en daarmee het bedstro gespreid voor de heemkundige kringen.

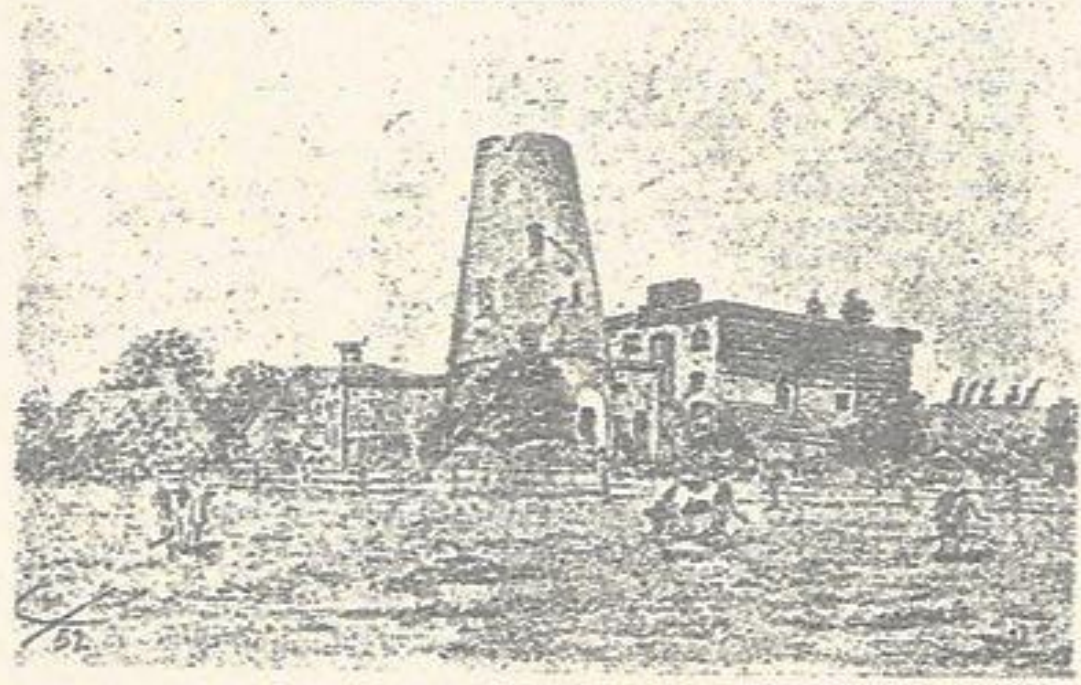
Er is in Oosterhout meer op zijn werk geteerd dan een niet-ingewijde kan bevroeden.

✕ Meer dan 10 jaar regelmatig omgaan met de heer Minjon betekende evenzovele jaren lering trekken uit zijn zeer gerichte vragen; deelgenoot gemaakt worden van zijn zorgen; genieten van zijn fijne humor.

Het betekende helaas ook, in maart 1976, het verlies van een persoonlijke vriend....

Drs. J.M.H. Broeders,
streekarchivaris.

september 1987.

De molen in zijn tegenwoordige vorm. Achterszijde. Het gebouw naast de molen is de vroegere linterij van Teurlinga.

ARNOLD MINJON EN BEELDENDE KUNST

Als zijn vroegere leerling van de 6e klas ken ik hem ook als tekenaar en pastellist. Dat laatste als voornamelijk de techniek van het pastetekenen, wanneer het ging om kleurgebruik.

In zijn verbondenheid met de historie, heeft hij veel ook hierin vastgelegd. Niet alleen in Oosteind, maar ook in Oosterhout, Den Hout e.d. : "Het Geel Huis", "De poort van het voormalige St. Jozef-ziekenhuis" en "de kerk van Den Hout," zijn daar voorbeelden van.

Hij had ook een eigen stijl van werken, wat sterk herkenbaar is. Je haalt het overal meteen uit.

Ik heb hem destijds nogal eens bezig gezien en zodoende op dat gebied wel wat geleerd. En daar die tijd wel wat rustiger was dan nu, kwamen er meer kunstschilders naar Oosteind, zoals de Oosterhouters Jan Bors, Jan Hohman en Albert Verschuuren.

En ze hebben elkaar best gekend, denk ik, want zij waren zowat van dezelfde leeftijd, en dat zoekt elkaar toch allemaal op.

Nu kun je jammergenoeg niet meer werken langs de weg, want je wordt compleet van de sokken gereden, hoewel Oosteind nog zeer mooie gezichtspunten heeft, die echt de moeite waard zijn om uit te beelden.

Minjon was ook een groot natuurliefhebber, en ik denk door dat zien hiervan, en ervaren, dat dit zijn beeldend vermogen heeft ontwikkeld. Van belang was ook, zoals ik hem gekend heb, dat hij een echte Oosteindenaar in hart en nieren was. Zijn geliefde dorp zal hem dan ook nooit vergeten.

Anton Michielse, oud-Oosteindenaar,
beeldend kunstenaar, Julianalaan 75 -07hout.

INHOUDSOPGAVE:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2. Gedicht -Kap. v. Bekhoven
3. Voorwoord - Heemk.gr. "Ulendonc"
4. Biografie Dhr.Minjon - J.Schoenmakers-
Oomen.
7. Brief Inspectie - Dhr. Merkelbach.
8. Ter herinnering - J.A.M. van Pelt.
9. Terugblik van een oud-leerling-
J. Bastiaansen.
- 10.Dhr. Minjon als onderwijzer in Oosteind-
'n oud-leerling
- 14.Zijn muzikale kwaliteiten-J.v.Bommel.
16. Arnold Minjon en de muziek-
A.v.d. Biggelaar.
20. Arnold Minjon en de beoefening van de
Historie - Drs. J.M.H.Broeders.
23. Arnold Minjon en Beeldende Kunst -
Anton Michielse.

Geeneendijkse haven plan. 1903.

In 1675 gegraven door de gemeente Dargen